

Şerbet

– SEVDAZAN® · 13 Ocak 2012

YİĞİTLERİN ÖYKÜSÜ

***

“Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber,
Sana âgûşunu açmış duruyor peygamber! ”

Görev saati bitmiş askerler istirahat için koğuşlarına çekilmişti. Burdurlu Ali, Siirtli Mevlüt ve Ankaralı Metin ranzalarının üzerine oturmuş sohbet ediyorlar, özlem ve hasretleriyle sivil hayattan bahsediyorlardı.

Mevlüt evliydi. Birde kız çocuğu vardı. Ali izinde sevdiği kızla nişan yapmış teskere alıp düğünü yapacağı günü ipe çekiyordu. Metnin bir anası vardı sivilde, bir de on yaşında kardeşi, babasını küçük yaşta kaybetmişti. Tek derdi bir an evvel teskere alıp annesinin yanında olmaktı. Koğuşun penceresini aralayıp gizliden birer sigara yaktılar. Radyoda yanık türküler çalıyordu. Mevlüt sessizce ağlıyor kızı Rüveyda'nın resmine bakıyordu. Gün gecenin vasatındaydı, karanlık Hakkâri dağlarını esir almıştı sanki.

Nöbetçi çavuşunun acı sesi kapladı bütün koğuşu: “Koğuş kalk, hazırlan, içtima düzeni al” Memleketin batısından doğusundan üç kafa dengi arkadaş ranzalarından inip diğer askerlerle beraber hazırlanarak yerlerini aldılar. Gelen bilgiye göre komşu köy karakoluna baskın yapılmıştı ve hala devam ediyordu. İvedi araçlarına binen askerler yola koyularak çatışmanın hala devam ettiği karakol yakınına gelip mevzilendiler. Ali cebinden nişanlısının resmini çıkarıp öptükten sonra " Ya bismillah !" deyip sarıldı tüfeğine. Mevlüt belki de son kez “kızım, Rüveyda'm” dedi farkında olmadan. Metin, ya Metin hışımla yerinden doğrulup kayalıkların arkasına gizlenmeye çalışırken bir çınar gibi devrildi yere, tüfeği elindeydi hala, acı acı nefes alışları devam ediyordu, son nefes alışları. Mevlüt kalkıp vurulan arkadaşı Metin'in yanına gitmek isteyince Ahmet astsubay tuttu kolundan. Çatışma hızla devam ediyordu. Gecenin koynuna bir azap fırtınası hakimdi. Silahlar kan kusuyor , mermi yağıyordu adeta. Metin çoktan içmişti şahadet şerbetini. Ve acı bir kurşun daha, “ ateş ateş” diye haykıran Ahmet astsubayın kesilmişti sesi. Oysa doğum günüydü bugün. Görev arkadaşı Veli uzmanın aldığı hediye saat ışıldıyordu kolunda. Mevlüt doğrulmak istedi yerinden, kızı Rüveydası ateş hattının ortasında ağlıyordu, “ Baba kurtar ben, kurtar bu toprakları” elinde bir bardak uzatıyordu babasına, “Baba, gel iç şerbetini...” Boşalan şarjörünü değiştirip kalktı ayağa, tüfeğinden çıkan her mermi izini bulup bir teröriste gidip saplanıyordu. “Geliyorum kızım, geliyorum”. Sımsıkı sarıldı tüfeğine, bırakmadan çöktü dizlerinin üzerine, kurşun tam kalbine gelmişti, öylece kaldı, bıraktı kendini Mevlasına. Rüveydanın elinden içti şahadet şerbetini gözlerini kapatırken. Ali baktı yerde uzanan iki arkadaşına, komutanına. Silah sesleri azalmasına rağmen inletiyordu yeri göğü. Sürüklenerek önce Metnin sonrada Mevlütün ve Ahmet astsubayın yanına

sokuldu, cansız bedenlerine dokunup gözlerini kapadı. Ya Bismillah çekip azimle aşkla doğruldu yerinden birkaç adım atıp saklandı bir kayanın ardına, tekrar yürümek istedi, basmıyordu ayakları, karanlıkta belli değildi hiçbir şey. Elini bacağına uzattı kanlar akıyordu... ,kalkamayınca sürünerek biraz daha yaklaşıp son mermilerini savurdu lanetin üzerine.

Sesler kesilmiş çatışma sona ermişti gün ağarmak üzereyken. Olay yerine son gelen destek kuvvetler şehitleri ve yaralı askerleri topluyordu. Ali mevzilendiği iki kayanın arasındaydı hala, baygındı. Alinin yanına gelen asker heyecanla bağırdı komutanına, “komutanım yaşıyor, yaşıyor” 11 şehit verilmişti kanlı gecede. Aliyle beraber 7 askerde yaralı kurtulmuşlardı. Televizyonlar gazeteler bu baskın haberini veriyordu durmadan.

İlk yangın Metinin evine düştü, ilk hançer Metinin anasının bağına saplandı, “Oğlun Şehit! ” Olduğu yere yığıldı şehit anası.

Rüveyda evin önünde yem veriyordu tavuklara, anası koşup geldi kızının yanına, düşeceksin deyip azarlayarak aldı kucağına. Tam eve çıkacakken acı haberi getirdi köy koruyucusu. Rüveyda farkında değildi hiçbir şeyin, farkında değildi babasının bir daha geri dönmeyeceğinin. Emine diz çöktü yere, Mevlüt dedi, Mevlüt... Mevlüt...

Yasemin nişanlısı Aliden bir haber alma telaşı içindeydi, aradan iki hafta geçmiş olmasına rağmen hiçbir haber yoktu. Gözünde tütüyordu Alisi, “seni çok özledim sevdiğim” diyor, kara bir haber almanın korkusu içinde deli divane oluyordu. Çalan telefonunu heyecanla açtı, arayan Alinin nişanlısının annesiydi, titrek bir ses,: “ Kızım, Ali eve geldi” Sevinç gözyaşları içinde kapattı telefonu Yasemin, koşup geldi Alilerin evine, sitemliydi birazda, “ah Ali, geldin de neden aramazsın beni” Alinin annesi Nevin hanım açtı kapıyı, daha Kızım hoş geldin demeden daldı içeri Yasemin. Ali'm... ve sessizlik... Sarıldılar birbirlerine, daha farkında değildi Yasemin, oturdular...

Alim..... elleriyle yüzünü kapadı Yasemin. Alim ben seni sağlam gönderdim, Alim ne yaptın, nerede kaldı yarın, Alim, ... düşüp bayıldı oturduğu yere.

Ali sarıldı Yaseminine, eksikti, yarımdı, Gaziydi Ali!

Rüveyda yetim kalmıştı, yaşlıydı Annesi, dönmedi eşi, Şehitti Mevlüt!

On yaşında oğlunu sıkıca bağına bastı Fatma teyze, Şehit anasıydı artık, vatan borcundan dönememişti oğlu. Şehitti Metin!

Ahmet Astsubaylar,...

Veli uzmanlar...

Er Ömerler....

“Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber,
Sana âgûşunu açmış duruyor peygamber! ”

____SEVDAZAN@____

08 Aralık 2009

Mustafa Çelebi ÇETİNKAYA